

R O M Â N I A
Tribunalul București Secția a V a Civilă
DECIZIA CIVILĂ NR 4309A
Ședința publică din data de 22.11.2024
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: OLTEANU ALEXANDRA-DIANA
JUDECĂTOR: BĂNICĂ-TUDOR ADRIAN
GREFIER: MATEESCU CRISTINA

Din partea Ministerului Public, Parchetul de pe lângă Tribunalul București a participat procuror Popa Badea Dan Sebastian.

Pe rol se află soluționarea apelului civil formulat de către apelantul reclamant **ABRAHAM PAVEL** împotriva sentinței civile nr. 18984/04.11.2024 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. 33257/4/2024 având ca obiect *ordin de protecție*, în contradictoriu cu intimatul pârât **MOROȘANU TIVILIC MARIAN**.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns apelantul reclamant, personal și asistat de avocat din oficiu Chircă F Oana-Cosmina, care depune delegație pentru asistență juridică gratuită cu nr. 210863/15.11.2024 și intimatul pârât, personal și asistat de avocat ales Cătănoiu Lenuța care depune împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Tribunalul, în temeiul art. 219 alin 1 Cpc procedează la legitimarea apelantului reclamant Abraham Pavel și a intimatului pârât Moroșanu Tivilic Marian datele de identitate ale acestuia fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Tribunalul constată încetată delegația apărătorului din oficiu Chirca Oana- Cosmina desemnat pentru apelantul reclamant, urmând ca acesta să se reprezinte singur având și calitatea de avocat.

Intimatul pârât, prin avocat, învederează tribunalului că apărătorul din oficiu desemnat pentru intimat s-a prezentat înainte de începerea ședinței de judecată și a comunicat faptul că nu își va depune delegația față de prezența apărătorului ales.

Tribunalul ia act de precizările apărătorului intimatului pârât și constată că în sala de judecată nu se prezintă doamna avocat Gheorghiu Daria Elena desemnată din oficiu pentru intimat, urmând ca aceste aspecte să fie avute în vedere atunci când se va stabili onorariu pentru acesta.

Intimatul pârât, prin avocat, depune la dosarul cauzei întâmpinare prin care invocă excepția tardivității. Un exemplar se comunică și apelantul reclamant.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 45 din Legea nr. 217/2003 privind ordinul de protecție, „hotărârea prin care se soluționează cererea de emitere a ordinului de protecție este supusă numai apelului, în termen de 3 zile de la pronunțare dacă s-a dat cu citarea părților”. Conform sentinței apelate, părțile au fost citate, prin urmare, termenul de introducere a apelului a fost de trei zile de la pronunțare. Instanța de fond s-a pronunțat pe data de 04.11.2024, iar apelul a fost declarat în data de 12.11.2024.

Apelantul reclamant solicită respingerea excepției tardivității având în vedere că apelul a fost formulat înainte de împlinirea termenului de trei zile de la pronunțarea sentinței instanței de fond.

Reprezentantul Ministerului Public, solicită respingerea excepției tardivității având în vedere că, din actele dosarului, rezultă că apelul a fost formulat în termen, la data de 08.11.2024, conform datei oficiului poștal.

Tribunalul unește cu fondul apelului excepția tardivității și acordă cuvântul asupra probatoriului.

Apelantul reclamant solicită încuviințarea tuturor probelor de la dosarul înregistrări, înregistrări audio-video, precum și față de afirmațiile făcute în întâmpinare dorește încuviințarea probei cu mijloacele materiale de probă constând în două lucrări realizată de el, intitulată „Dincolo de cuvinte” și alta realizată de președintele „Detectivilor din România”, intitulată „Sub lupa investigatorului...Pavel Abraham 75 de ani de viață...” pe care dorește să le depună la dosarul cauzei fiind utile pentru a dovedi personalitate sa.

Solicită vizionarea în ședință publică a oricăror înregistrări audio-video depuse la dosarul cauzei, înregistrări făcute chiar de partea adversă, apreciind că aceasta fiind utilă pentru a se vedea situația reală. Arată că în mod eronat judecătorul fondului a reținut că este vorba doar de înregistrări audio, dar sunt și înregistrări video făcute chiar de agresor și recunoscute de către acesta.

Intimatul pârât, prin avocat, arată că nu se opune probelor solicitate de către apelantul reclamant. În ceea ce privește proba cu mijloacele materiale de probă, respectiv depunerea celor două lucrări și alte situații juridice, solicită respingerea acestora pentru că nu au legătură cu prezenta cauză.

Cu privire la propriul probatoriu, solicită încuviințarea probelor de la dosarul cauzei.

Apelantul reclamant cu privire la probele solicitate de partea adversă, arată că nu se opune acestora.

Reprezentantul Ministerului Public, cu privire la probele solicitate, apreciază că probele deja administrate la dosarul cauzei sunt deja suficiente pentru soluționarea apelului; dintre probele noi care au fost propuse, apreciază că singura probă care prezintă relevanță constă în înregistrarea audio video făcută de către apelant cu privire la comportamentul pe care intimatul l-a avut după încheierea ședinței de la prima instanță.

Tribunalul, încuviințează proba cu înscrisuri, proba cu mijloacele materiale de probă reprezentând înregistrări video-audio și înregistrarea audio a ședinței de judecată de la prima instanță, precum și mijloacele materiale de probă reprezentând cele două cărți depuse la dosarul cauzei.

Apelantul reclamant comunică un exemplar al înscrisurilor, a motivelor de apel, inclusiv a celor două lucrări depuse la dosarul cauzei, către apărătorul intimatului pârât.

Intimatul pârât declară că își asumă ceea ce se află pe acel CD, își asumă totul. Dar se întreabă care este motivul pentru care apelantul reclamant nu a adus ordinul de lupă din 21 decembrie 1989 când a făcut parte din aparatul de represiune. Atunci a fost bătut, reținut, împușcat; de atunci are acest defect; a fost bătut și pe 21 decembrie 1989 și pe 13,14,15 iunie când apelantul reclamant l-a călcat în picioare.

Tribunalul aduce la cunoștință intimatului pârât că prezenta cauză nu privește evenimentele tragice care s-au întâmplat atunci.

Intimatul pârât precizează faptul că nu poate închide ochi atunci când cel care a făcut parte din aparatul de represiune trece prin fața lui. A fost în comă, o săptămână a stat în spital cu coapsele rupte; nu a mâncat două săptămâni. Este erou al Revoluției.

Mai arată că din pozele depuse la dosarul cauzei de partea adversă se poate observa că niciodată nu se apropie de apelantul reclamant.

Tribunalul constată imposibilitatea tehnică de vizionare a CD ul depus la dosarul cauzei și aduce la cunoștință apelantului reclamant că CD urile depuse la dosarul cauzei au fost vizionate de către președintele de complet înaintea ședinței de judecată.

Apelantul reclamant declară că aceeași problemă a întâmpinat -o și la instanța de fond și, deși a atras atenția judecătorului de la fond că sunt și înregistrări video, acesta a reținut în mod eronat că este vorba doar despre înregistrări audio; mai arată că îi este frică de intimatul pârât, pentru că este posibil ca mâine să fie stropit cu benzină.

Intimatul pârât, prin avocat, arată că înregistrările despre care face vorbire apelantul reclamant sunt înregistrări publice; în cererea de emiteră a ordinului de protecție se vorbește despre înregistrări audio. Mai arată că sunt înregistrări publice din care se vede că apelantul reclamant vine spre clientul său ca să îl lovească și acesta se ferește. Niciodată partea pe care o

reprezintă nu se aproprie de apelantul reclamant. Aceste înregistrări sunt publice și se regăsesc pe You tube.

Tribunalul procedează la vizionarea de pe telefonul personal al intimatului pârât, de pe canalul You Tube, „Ceașescu Marian”, a înregistrării din data de 04.11.2024, a celei din data de 29 octombrie 2024 din spatele Tribunalul București.

Apelantul reclamant cu privire la înregistrarea din data de 04.11.2024, după ședința de judecată de la fond, atunci când intimatul pârât afirmă că îl va filma de la 10,11 metri, arată că acesta era, de fapt, punctul de vedere al procurorului de ședință.

Intimatul pârât, personal, cu privire la incidentul în care a fost lovit de către apelantul reclamant, precizează faptul că atunci când a ieșit de la Curtea de Apel, ieșirea dinspre biserică, apelantul reclamant era cu un client, un inculpat; s-a strecurat pe lângă un pom și așa a ajuns în apropierea apelantului reclamant; atunci apelantul reclamant i-a dat cu podul palmei și i-a căzut telefonul jos și i-a mai dat un dos de palmă peste buză. Domnul procuror de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel a apreciat că suma de 850 de lei este prea mică ca să se poată considera distrugere.

Apărătorul intimatului pârât învederează tribunalului că înainte de începerea ședinței de judecată, apelantul reclamant i-a spus să-i fie rușine că este avocatul domnului Tivilic și că reprezintă un copil care a fost la Casa de copii și care dormea pe jos. Arată că reprezintă o persoană care a angajat -o în calitate de avocat, iar toate probele pe care le aduce în fața instanței provin de la partea adversă. Mai arată că sunt foarte multe înregistrări în care partea adversă încearcă să îl lovească de multe ori pe intimatul pârât.

Intimatul pârât, personal, precizează că a crescut la Casa de Copii de la vârsta de două luni de când părinții lui au murit; este mândru că a crescut la Casa de Copii, nu a fumat niciodată, nu s-a drogat niciodată, nu bea. Are o casă, un spațiu comercial, el și-a făcut totul, chiar dacă a crescut la Casa de Copii.

Solicită vizionarea unei filmări în care apelantul reclamant recunoaște că a făcut parte din aparatul de represiune. În decembrie 1989 sunt 52 de morți, cel mai mic având două luni și jumătate, iar ceea ce face el nu este doar cu apelantul reclamant, ci cu toți cei vinovați de acele zile. Și el a fost în pericol de moarte; este împușcat în picior, colegului său din spate i-a zburat genunchiul. Prin tot ceea ce face dorește să arate generațiilor tinere ceea ce s-a întâmplat în 89. Per total, în perioada 16-22, sunt 800 de morți.

Totodată, la Judecătoria Sectorului 4, apelantul reclamant a declarat că a solicitat jandarmilor să îl apere. Dar jandarmii întotdeauna s-au purtat frumos cu el, în sensul că i-au comunicat să aibă un comportament civilizat și să nu îl înjure pe reclamant. Întotdeauna jandarmii i-au comunicat să nu încalce legea. Nu înjură, nu lovește. Nu poate să își piardă libertatea pentru niște oameni care nu gândesc.

Apelantul reclamant arată că nu se opune prezentării filmării solicitate de către intimatul reclamant. Mai arată că nu l-a atins pe intimatul pârât; deși a fost polițist, nu a dat în nimeni, în viața lui. Este profesor universitar. Este conducător de doctorat.

Mai arată că este făcut „criminal” „jigodie”, „milițian împușcat”; îi este frică de intimatul pârât pentru că, într-un acces de furie acesta poate să-i facă un rău nemaipomenit. Recunoaște faptul că i-a spus intimatului pârât că a făcut parte din aparatul polițienesc; nu a fost în unitate operativă; în anul 1989 era ofițer operativ la Direcția de Personal și Serviciul Învățământ. Nu a dat ordinul „Radu cel Frumos” despre care vorbește intimatul pârât. Era aparat funcțional, nu operativ. După Revoluție a avut funcții importante, printre care opt ani Secretar de Stat pe probleme juridice. Prin urmare, intimatul pârât reprezintă un risc pentru el și familia lui.

Tribunalul procedează la vizionarea înregistrării audio-video cu privire la care intimatul pârât a afirmat că apelantul reclamant recunoaște că a făcut parte din aparatul operativ.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, tribunalul constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra apelului.

Apelantul reclamant solicită admiterea apelului astfel cum a fost formulat, conform motivelor de apel și concluziilor scrise depuse la dosarul cauzei.

Pe
inregistr
viata in

Învederează tribunalului că sentința instanței de fond nu este motivată sau este motivată dar fără să conțină argumente juridice. Acest lucru s-a datorat faptul că judecătorul fondului a fost amenințat de către pârât în ședința de judecată.

Mai arată că prin ceea ce se menționează în întâmpinare, se simte umilit, jignit. Intimatul pârât are o problemă de ordin psihic și a încercat să-l menajeze în măsura în care a putut.

Tribunalul atrage atenția tuturor participanților din acest proces să respecte solemnitatea ședinței de judecată, sub sancțiunea aplicării unei amenzi judiciare; în cazul în care se fac afirmații de natura celor făcute de către apelantul reclamant, acestea trebuie făcute numai pe bază de dovezi. Prin urmare, nu se fac afirmații care nu sunt susținute de probe și sunt de natură a afecta personalitatea, emoția și persoana oricărui participant.

Apelantul reclamant precizează faptul că întâmpinarea depusă la dosarul cauzei este scrisă chiar de către reclamant, semnată de acesta, și cu toate acestea instanța de fond a acordat acestuia cheltuieli de judecată în cuantum de 5000 de lei. Totodată, în fața instanței de fond a arătat punctual starea sa de temere, iar instanța de fond, în motivare, se contrazice. Mai mult, domnul procuror a pus concluzii în sensul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru emiterea ordinului de protecție.

Solicită ca, în temeiul legii nr. 26/2024, intimatul pârât să fie obligat să urmeze consiliere psihologică și să păstreze o distanță de 100 metri. Defectul despre care intimatul pârât declară că îl are, îl are din naștere, nu de la Revoluție. Mai arată că judecătorul fondului nu a înțeles că este vorba de continuitate în mesajele ostile, jignitoare ale pârâtului la adresa persoanei sale, a onoarei sale, a demnității sale. Este vorba de o hărțuire psihologică care este mai puternică decât cea fizică. Mai arată că a văzut cum sporește agresivitatea intimatului pârât, și acesta capătă curaj pentru că autoritatea statului nu intervine.

Mai arată că la Revoluția din 1989 a avut fost ofițer cu funcție de execuție, nu a dat nici un ordin. Precizează faptul că la Academia de Poliție au fost aduși cei din Piața Universității mineri, cei care au făcut scandal; el era decan, prorector, a fost audiat ca martor; astfel cum rezultă din dosarul Mineriadei, cei de la Academia de Poliție s-au opus și au fost aduși 10 procurori la Academia de Poliție și 10 procurori la Măgurele. La Academia de Poliție a și fost dat un mandat pentru încălcarea ordinului. Poliția s-a ocupat în mod exclusiv, Parchetul, cadrele didactice nu au avut nici o legătură cu acele evenimente. În zonele de conflict a fost doar ca șef, inspecta structurile elevilor de la Academie, care erau în rezervă; stăteau în autobuze, în spatele Teatrului Național în cazul în care se tulbură ordinea publică.

Apreciază că la nivelul judecătoriei Sectorului 6 nu a beneficiat de un proces echitabil pentru că nu s-a discutat nici un moment despre cheltuielile judiciare, iar instanța de fond l-a obligat la plata către intimatul pârât a sumei de 5000 de lei ca și cheltuieli de judecată.

Învederează tribunalului că în martie 1990 intimatul pârât nu a avut nimic cu el, dar din 2019 acesta a început să îl filmeze. Mai arată că nimeni nu îl acuză de nimic, în afară de intimatul pârât despre care crede că are o suferință care se manifestă în plan psihic. Apreciază că intimatul pârât este ajutat de cineva, este susținut de cineva ca să facă toate aceste lucruri; astfel, după întâmpinare se regăsește chiar declarația pe care a dat -o la Parchetul Militar, în calitate de martor, într-un dosar în care pârâtul nu avea acces. Intimatul pârât este o persoană vulnerabilă. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Intimatul pârât, prin avocat, solicită respingerea apelului ca nefondat, menținerea ca legală și temeinică a sentinței instanței de fond, cu cheltuieli de judecată. Depune la dosarul cauzei dovada acestor cheltuieli.

Învederează tribunalului că, deși apelantul reclamant a depus în fața instanței o dovadă din care reiese că apelul a fost depus pe data de 08.11.2024, cererea de apel poartă ștampila cu data de 12.11.2024. Prin urmare, apelul a fost înregistrat pe data de 12.11.2024. Astfel, de la data pronunțării sentinței instanței de fond și până la data înregistrării apelului sunt mai mult de 4 zile. Mai mult, în București, poșta nu face mai mult de o zi de la o adresă la alta. Cererea de apel este depusă tardiv, apelul trebuia depus în termen de 3 zile de la pronunțare, dar a fost înregistrat pe data de 12.11.2024.

Pe fondul apelului, arată că din ceea ce s-a vizionat la acest termen de judecată și din alte înregistrări, rezultă că de la Revoluție, pe fondul a ceea ce i s-a întâmplat, din momentul în care viața intimatului pârât i-a fost vătămată, distrusă, intimatul pârât are această modalitate de a se manifesta, de a fi un spirit civic: au murit oameni în fața lui, au fost situații de represiune. Mai arată că partea adversă a recunoscut de mai multe ori, la televiziune, că a făcut parte, în acea perioadă, din aparatul de represiune, chiar intimatul pârât l-a văzut în fața lui, fizic.

Totodată, arată că nu sunt adevărate susținerile apelantului reclamant că până în anul 2019 intimatul pârât nu a avut nimic cu el; dar nu există filmări din acea perioadă pentru că nu exista tehnologie. Având în vedere că, în toată această perioadă, intimatului pârât i-a fost frică, nu numai de apelantul reclamant ci și de celelalte persoane care l-au pus în această situație, solicită respingerea cererii de obligare a pârâtului să urmeze consiliere psihologică. În nici o înregistrare intimatul pârât nu face referire la situația familială, de serviciu a apelantului reclamant; îl urmărește doar atunci când acesta apără o persoană care se face vinovată de o infracțiune destul de gravă.

Mai arată că intimatul pârât nu a fost niciodată aproape de apelantul reclamant. Sunt înregistrări din care rezultă că apelantul reclamant vrea să îl lovească pe intimatul pârât, dar aceste se ferește. Niciodată partea pe care o reprezintă a făcut o afirmație sau injurii cu privire la situația familială a reclamantului. Tot ceea ce are împotriva apelantului reclamant este faptul că în acel moment a fost cel împotriva căruia partea adversă a exercitat o represiune asupra intimatului pârât.

Mai mult, deși Curtea de Apel a constatat că apelantul reclamant din prezenta cauză este cel care l-a lovit pe intimatul pârât și i-a spart telefonul, totuși aceasta a considerat că nu este o pagubă foarte mare.

În ceea ce privește susținerea părții adverse că intimatul pârât are anumite informații din dosare în care apelantul reclamant este parte, arată că și că intimatul pârât este parte civilă în dosar și prin urmare are dreptul să cunoască toate informațiile din acele dosare.

Învederează tribunalului, că de fapt, sunt de fapt ani de zile în care intimatului pârât i-a fost frică de domnul Abraham pentru că acesta este o persoană agresivă, care are foarte multe cunoștințe și influență. Astfel, contrar celor afirmate de apelantul reclamant, niciodată judecătorul fondului nu a fost amenințat de către intimatul pârât.

Solicită respingerea cererii de emitere a ordinului de protecție având în vedere că intimatul pârât nu îl amenință pe apelantul reclamant, doar spune ce a făcut acesta. Toate informațiile cu privire la persoana apelantului reclamant sunt publice.

În concluzie, solicită respingerea apelului având în vedere că nu există nici un motiv ca intimatul pârât să fie sub un ordin de protecție. Nici una dintre persoanele care sunt filmate de către intimatul pârât nu au făcut vreo afirmație că ar fi fost agresată într-un fel sau altul. Mai mult intimatul pârât nu poate face rău nici unei persoane. Despre apelantul reclamant face aceste afirmații pentru că acesta a fost la evenimente și este singurul care l-a lovit. Solicită cheltuieli de judecată în fond și apel.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că, în mare parte, prima instanță a reținut în mod corect situația de fapt care a fost învederată de reclamat prin cererea formulată. Astfel, se reține de către prima instanță că s-a făcut dovada existenței exercitării de către pârât a unor violențe verbale constând în insulte și injurii, care nu doar că nu au nici o justificare legală, dar sunt provocatoare și de natură să pună la încercare calmul oricărei persoane, inclusiv pe cel al reclamantului. Totodată, instanța a reținut că pârâtul, în mod regretabil, prin faptul că vorbește pe un ton ridicat și îl filmează pe reclamant, adresându-i-se prin apelative precum cele sus-expuse (criminalule, torționarul, securistule) în apropierea instanțelor judecătorești unde acest din urmă își desfășoară activitatea ori în alte spații publice (precum studioul unei televiziuni), îl stânjenește pe reclamant și îl face pe acesta să se simtă cel puțin incomfortabil față de persoanele care sunt de față, persoane care adesea sunt colaboratori, clienți ori colegi de breaslă. Starea de disconfort creată reclamantului este amplificată în mod cert, pe de-o parte, de faptul că este, prin intermediul funcțiilor ocupate în trecut, o persoană publică, iar pe de altă parte, de vârsta respectabilă pe care o are. Aceste

fapte care au fost reținute în mod corect, de prima instanță, se încadrează în forma de violență prevăzută de art. 1 lit g din Legea 26/2024 „*orice acte orice alte acte de violență fizică sau psihică ce pun în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane*”.

Tot prima instanță a mai reținut faptul că în ceea ce privește calificarea comportamentului pârâtului drept urmărire a reclamantului, instanța a constatat pe baza declarațiilor făcute de ambele părți cu prilejul interogatoriului, că este una din ocupațiile principale ale pârâtului să urmărească persoane publice precum reclamantul și să le atragă atenția și să le reproșeze acestora acte sau fapte (ipotetice sau reale). Chiar și în contextul în care pârâtul nu l-ar urmări pe reclamant în mod special, ci doar s-ar întâlni cu acesta în fața instanțelor, ori în incinta acestora, faptul de a-l filma pe acesta preț de mai multe minute, de a-l însoși către autoturism în timp ce îl filmează și îi adresează expresii jignitoare, reprezintă un comportament care întrunește condițiile unei urmăriri a pârâtului și care poate fi considerat o formă de hărțuire. Acest aspect reținut în mod corect de către prima instanță constituie forma de violență prevăzută de art. 1 lit d din Legea nr. 26/2024 *fapta repetată de urmărire a unei persoane, fără drept sau fără un interes legitim*.

Un alt aspect învederat de către reclamant în fața primei instanțe și care este dovedit, dar care nu a fost reținut de către judecătorul de la prima instanță și pe cale de consecință, nici analizat, constă în postarea de către intimatul pârât, pe rețelele de socializare, a înregistrărilor pe care acesta le realizează și care generează în acele locații publice virtuale anumite comentarii care nu sunt în nici un caz favorabile la adresa apelantului reclamant de astăzi. Această situație, care nu a fost reținută de prima instanță, se încadrează în forma de violență prevăzută de Legea nr. 26/2024 la lit. e) *...orice altă formă de utilizare abuzivă a tehnologiei informației și a comunicațiilor cu scopul de a umili victima*.

În ceea ce privește aptitudinea acestor forme de violență de a justifica emiterea unui ordin de protecție, arată că analizând acest aspect, prima instanță reține că nu ar fi îndeplinite două cerințe esențiale care ar reieși din prevederile art. 12 coroborat cu art 1 din legea aplicabilă și anume că nu ar exista o stare de pericol și că nu ar exista îndeplinită cerința producerii unei stări de temere. În ceea ce privește starea de pericol, arată că ar trebui analizat ce presupune această noțiune pe care Legea 26/2024 o folosește: în spiritul acestei legi, „starea de pericol” înseamnă posibilitatea ca pe viitor să fie afectate viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea persoanei care este protejată de dispozițiile acestei legi. Din ceea ce s-a reținut de către prima instanță se poate deduce și de ceea ce a învederat suplimentar la acest termen de judecată că există un pericol ca pe viitor să fie din nou afectate integritatea psihică și libertatea apelantului reclamant de astăzi. Nici o persoană nu este obligată să suporte acțiunile pe care intimatul pârât le derulează față de apelantul reclamant. Este cât se poate de evident că astfel de acțiuni sunt de natură să îi afecteze integritatea psihică.

În ceea ce privește afectarea libertății, altă valoare ocrotită de Legea nr. 26/2024 și care presupune că poți să te comporți în mediul în care te afli, așa cum dorești. Dar se constată că, apelantul reclamant aflându-se la o instanță judecătorească împreună cu clienții săi, împreună cu colaboratorii săi, în momentul în care apare intimatul pârât și începe să aibă acest comportament, acesta nu mai este liber să acționeze așa cum dorește, singura modalitate pe care o are este de a părăsi cât mai rapid zona în care se află în încercarea de a scăpa de intimat. Astfel, libertatea intimatului pârât este afectată.

Mai arată că în considerente, judecătorul fondului a mai reținut că *ordinul de protecție nu reprezintă un remediu pentru disconfortul pe care pârâtul îl creează reclamantului și nici un mijloc prin care conduita pârâtului să fie corectată în vreun fel*. Dar această reținere este fundamental greșită pentru că ordinul de protecție reprezintă remediu care poate asigura o protejare promptă a valorilor care sunt afectate prin conduita intimatului pârât. Tot judecătorul de la prima instanță reține că atât legea civilă cât și legea penală îi conferă reclamantului alte modalități prin care ar putea să se protejeze de actele pârâtului. Apreciază că acest fapt reprezintă un refuz nejustificat de acordare a protecției legale și o golire de conținut a Legii nr. 26/2024, negând chiar rațiunea de a fi a acestei legi. Și înainte de adoptarea Legii nr. 26/2024 exista posibilitatea de a merge în fața instanței civile, de a formula plângeri penale, dar

1125
fuiorul român a apreciat că Legea nr. 26/2024 este necesară chiar în aceste condiții; prima instanță refuză să acorde protecția pe care legea o acordă și îl întoarce pe reclamant la situația existentă înainte de aplicarea acestei legi.

În concluzie, solicită admiterea apelului, desființarea sentinței instanței de fond, rejudecând, admiterea cererii de emiteră a ordinului de protecție.

În ceea ce privește obligațiile ce trebuie stabilite în situația admiterii cererii și emiterii ordinului de protecție, solicită în temeiul art. 12 alin 1 lit c din Legea nr. 26/2024 obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe care să asigure o protecție efectivă a apelantului reclamant față de formele de violență exercitate de intimatul pârât, având în vedere că pe una dintre înregistrările vizionate la acest termen de judecată se aude cum intimatul pârât îi spune apelantului reclamant că îl va filma și de la 11, 13, 15 metri; apreciază că este suficient să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe suficiente doar față de reclamant, nu și față de membrii familiei acestuia, sau față de reședință sau cabinetul de avocatură; este de acord și cu interzicerea pârâtului de a avea orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamantul; obligarea pârâtului să în temeiul art. 12 alin 3, solicită obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică sau psihoterapie. Apreciază că ar fi utilă obligarea pârâtului la consiliere psihologică având în vedere existența datelor care sunt publice și din care rezultă că intimatul nu îl urmărește doar pe apelantul de astăzi, domnul Pavel Abraham, ci și alte personalități, politicieni, ale căror acțiuni nu ar a îl fi afectat în mod direct pe intimatul de astăzi. Astfel, această situație ar indica necesitatea unei consilieri psihologice la care să fie obligat intimatul de astăzi.

Tribunalul reține apelul spre soluționare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra apelului civil declarat de către apelantul – reclamant Abraham Pavel, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 4 București la data de 01.11.2024, sub nr. 33257/4/2024, reclamantul Abraham Pavel a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului Moroșanu Tivilic Marian, prin care să dispună spre protecția reclamantului impunerea măsurilor de protecție prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. c), d), f) din Legea nr. 26/2024, pentru o durată de 12 luni.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat, în esență, că încă din anul 2019 pârâtul exercită constant presiuni asupra sa, având un comportament agresiv fizic și verbal, precum și o conduită agresivă și intimidantă reprezentată de acțiuni de hărțuire sistematică, acțiuni publice de defăimare și acuze nefondate, desfășurate cu o frecvență alarmantă și într-o manieră de a-i perturba reclamantului activitatea profesională, reputația și liniștea publică.

Totodată, s-a pretins că reclamantul este intimat prin urmărirea personală de către pârât în spații publice, în special instanțele de judecată unde reclamantul își desfășoară activitatea în calitate de avocat, prin urmărirea video a reclamantului și postarea de înregistrări pe rețele de socializare fără consimțământul acestuia, ceea ce îi aduce reclamantului un prejudiciu de imagine. Potrivit reclamantului, pârâtul aduce acuzații nefondate, remarci defăimătoare, pe un ton ridicat, cu scopul de a-i crea reclamantului o stare de temere și a-i discredita imaginea în fața publicului, ceea ce are ca urmare o teamă profundă cauzată de faptul că agresorul urmărește prejudicierea dreptului reclamantului la o viață profesională și personală liniștită.

Mai mult, s-a afirmat că în ultimul an reclamantul a fost hărțuit în următoarele zile: 26.09.2023, 26.01.2024, 24.03.2024, 05.04.2024, 06.09.2024, 10.09.2024, 14.10.2024, 29.10.2024, iar în data de 10.09.2024 jignirile au constat în expresii precum „criminal”, „torționar”, „milițian criminal”, „jigodie”, „comunist”, „securist”, jigniri care sunt permanent spuse de pârâtul care are intenția de a-l hărțui și amenința pe reclamant, dar și de a instiga publicul, prin postarea de videoclipuri pe rețele de socializare, la ură împotriva reclamantului, creându-se printre susținătorii pârâtului o formă de ură colectivă.

De asemenea, s-a învederat că pârâtul trăiește într-o stare de temere continuă, profundă, starea persistentă, comportamentul pârâtului afectându-i echilibrul emoțional și mental, neliniște fiind sporită de faptul că pârâtul îl urmărește peste tot și îl face pe reclamant să fie hipervigilent în mod nejustificat pentru a evita circumstanțele care pot fi exploatate într-un mod defăimător de către pârât. Referitor la data de 29.10.2024, reclamantul a arătat că ieșirea din Tribunalul București, a fost urmărit și filmat de către agresorul care i-a adresat cuvinte și acuze denigratoare nefondate, inclusiv când reclamantul se afla la volanul autoturismului, ceea ce a generat o stare de temere reclamantului care a provocat un accident rutier cu urmări minore.

Nu în ultimul timp, s-a pretins că prin comportamentul sistematic constând în hărțuire, intimidare, defăimare publică și concretizat în urmărire, filmare neconsimțită, publicarea filmărilor i se creează reclamantului o anxietate severă și i se îngreuează libertatea de mișcare și dreptul la un mediu de muncă sigur.

În drept, au fost invocate prevederile Legii nr. 26/2024.

În dovedire, au fost depuse înscrisuri și mijloace materiale constând în înregistrări audio depuse pe suport optic, precum și în fotografii.

Prin întâmpinarea depusă la dosar la termenul din 04.11.2024, pârâtul a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În motivare, pârâtul a arătat, în esență, că are calitatea de parte vătămată în dosarul Revoluției și în dosarul Mineriadei și are obligația morală de a informa opinia publică despre persoanele publice precum reclamantul care este general, iar în trecut a avut calitatea de adjunct la Școala de Ofițeri de la Băneasa, în timpul Mineriadei din 1990, iar ulterior calitatea de prorector al Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” și decan al Facultății de Poliție. Potrivit pârâtului, dreptul la libertatea de exprimare îi permite să prezinte despre reclamant informații care sunt publice și care s-au regăsit în mass-media.

Totodată, s-a afirmat că pe site-ul Wikipedia se regăsesc mai multe informații referitoare la reclamant, potrivit cărora a condus Inspectoratul General al Poliției, a obținut un credit Bancorex, a fost cercetat pentru săvârșirea de infracțiuni, iar ulterior trecerii în rezervă a avut mai multe apariții în presă. S-a învederat că în timpul activității sale la IGP au existat mai multe nereguli, iar potrivit site-ului de știri PRO TV reclamantul a fost audiat ca martor în cadrul dosarului Mineriadei.

Mai mult, s-a pretins de către pârât că are calitatea de activist civic încă de la Revoluția din anul 1989, când a ieșit în stradă și a fost bătut, rănit și împușcat. Potrivit pârâtului, nu a săvârșit niciun act de violență împotriva reclamantului, ci acesta din urmă a săvârșit violență împotriva primului.

Nu în ultimul rând, invocând art. 10 par. 1 și 2 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, pârâtul a subliniat că informațiile prin care este denigrat reclamantul nu sunt confidențiale, ci informații publice, iar pârâtul nu a avut nicio implicare în accidentul din data de 29.10.2024.

În drept, au fost invocate doar temeiurile regăsite în cuprinsul cererii.

În dovedire, nu a fost solicitată administrarea vreunei probe.

Instanța, în ședința din data de 04.11.2024, a încuviințat pentru reclamant proba cu înscrisuri și mijloacele materiale reprezentate de fotografiile depuse la dosar și de înregistrările audio depuse pe suport optic (CD).

Prin Sentința civilă nr. 18984 din data de 04.11.2024 pronunțată de Judecătoria Sector 4 București s-a respins cererea pentru emiterea ordinului de protecție ca neîntemeiată, onorariul redus al apărătorului din oficiu al pârâtului, în cuantum de 300 lei, urmând a fi avansat din fondurile Ministerului Justiției constituite în acest scop. De asemenea, a fost obligat reclamantul la plata către pârât a sumei de 5000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, cu titlu preliminar, referitor la incidența Legii nr. 26/2024 în cauză, că în acord cu art. 30 din acest act normativ, „prezenta lege intră în vigoare la 180 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României,

Art. 1. Astfel, prin raportare la data publicării în Monitorul Oficial, respectiv 04.03.2024, Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, a intrat în vigoare pe data de 31.08.2024.

Conform art. 12 alin. (1) din Legea nr. 26/2024, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol prin acte de violență din partea unei alte persoane poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție [...].

Potrivit art. 2 Cod civil, prezentul cod este alcătuit dintr-un ansamblu de reguli care constituie dreptul comun pentru toate domeniile la care se referă litera sau spiritul dispozițiilor sale, iar în acord cu art. 6 alin. (1) și (2) din același cod, legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare; aceasta nu are putere retroactivă; actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.

Instanța a reținut că principiul neretroactivității legii civile este incident și în prezenta cauză, întrucât Codul civil, iar nu vreun alt act normativ, reprezintă dreptul comun pentru domeniul ordinului de protecție reglementat prin Legea nr. 26/2024. În acest context, trebuie punctat faptul că în acest litigiu nu pot fi analizate fapte care au fost săvârșite anterior datei de 31.08.2024, prin raportare la temeiurile indicate de către reclamant, întrucât doar începând cu această dată legiuitorul a înțeles să ofere protecție prin emiterea ordinului de protecție și altor persoane decât cele ce sunt considerate membri de familie, conform Legii nr. 217/2003.

Astfel, deși în cuprinsul cererii, reclamantul a afirmat că în ultimul an a fost hărțuit în următoarele zile: 26.09.2023, 26.01.2024, 24.03.2024, 05.04.2024, 06.09.2024, 10.09.2024, 14.10.2024, 29.10.2024, instanța a procedat la analiza condițiilor emiterii ordinului de protecție prin raportare doar la faptele din data de 06.09.2024, 10.09.2024, 14.10.2024 și 29.10.2024.

În fapt, din cuprinsul întâmpinării și a înscrisurilor depuse de reclamant la dosar la termenul din data de 04.11.2024 a rezultat faptul că reclamantul Abraham Pavel este în prezent avocat definitiv în cadrul Baroului București, însă în trecut, după anul 1990, a ocupat funcțiile de prorector al Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București și decan al Facultății de Poliție. Totodată, anterior exercitării profesiei de avocat, reclamantul a ocupat și funcția de inspector general al Poliției Române, iar potrivit afirmațiilor făcute în ședința de judecată din 04.11.2024, în prezent are gradul de general cu trei stele.

Cu ocazia administrării probei cu interogatoriul reclamantului în ședința din 04.11.2024, acesta a arătat că pe data de 29.10.2024 a avut un proces la Tribunalul București, de unde a ieșit împreună cu clienții, iar pârâtul l-a așteptat și a început să filmeze. Potrivit reclamantului, clienții s-au speriat și au luat-o la dreapta, el și-a continuat drumul, timp în care pârâtul l-a filmat până a ajuns la mașină, l-a făcut criminal, jigodie și, deși reclamantul l-a rugat să îi dea voie să iasă din parcare, întrucât distanța dintre mașini era mică, pârâtul a început să țipe. Reclamantul a pretins că pe fondul stării de iritare profundă pe care o avea întrucât de față erau mai mulți colegi și alte persoane, când a încercat să iasă din parcare, a atins un alt autoturism parcat în spate. Totodată, a pretins că avea emoții la momentul producerii accidentului și simțea rușine față de persoanele care asistau la interacțiunea cu pârâtul.

În continuare, în cadrul interogatoriului, reclamantul a pretins că pe data de 14.10.2024 la Curtea de Apel București, pârâtul a venit la el și la clienții săi, i-a filmat atât în sediul instanței, cât și afară, făcând același lucru ca pe data de 29.10, respectiv să îl strige pe reclamant criminal și în alte feluri. S-a învederat că pârâtul l-a lovit cu prelungitorul de la telefon, iar apoi acestuia din urmă i-a căzut telefonul. Reclamantul a afirmat că nu știe dacă pârâtul l-a lovit cu intenție sau nu. Întrebat fiind de instanță dacă pe data de 06.09.2024 și 10.09.2024 s-a întâmplat ceva diferit față de cele expuse anterior, reclamantul a răspuns „Nu, era același clișeu, numai locul era altul”.

La dosarul cauzei au fost depuse pe suport optic opt înregistrări audio. Instanța a reținut că din cuprinsul acestor înregistrări nu rezultă data la care au fost realizate, însă cu ocazia interogatoriului luat părților, reclamantul a arătat instanței că cea denumită „Abraham Pavel, criminalul tortionar din 21 dec 89 si 13 15 iunie” datează din

24.03.2024. Pe baza acestei înregistrări, instanța a reținut că, într-adevăr, pârâtul îi spune reclamantului „stai dracu’ cuminte, criminalule, torționarule”, spunând că „atitudini de milițian spurcat”, „poate îți dau și una peste ochi [...] asta ai fi meritat, să fii bătut, băi, cum ne-ai bătut tu, băi, criminalule, torționarule”, însă indiferent dacă s-ar considera că această sintagmă ar putea avea valențele unei amenințări cu violența fizică, instanța a reitrat faptul că prin raportare la data intrării în vigoare a Legii nr. 26/2024 evenimentele din 24.03.2024 nu pot fi luate în considerare pentru emiterea ordinului de protecție.

Pe baza celorlalte șapte înregistrări audio, care sunt coroborate de interogatoriile părților care au arătat că interacțiunile dintre ele au loc în preajma instanțelor judecătorești unde reclamantul își desfășoară activitatea de avocat, instanța a reținut că pârâtul, cu prilejul fiecărei întâlniri cu reclamantul dintre cele surprinse audio, îi reproșează acestuia din urmă implicarea în evenimentele petrecute în timpul Revoluției din luna decembrie 1989 și în timpul Mineriadei din iunie 1990. Astfel, în esență, s-a constatat că, folosind un ton ridicat care uneori poate fi considerat țipăt pârâtul îi adresează reclamantului expresii precum „criminal”, „torționar”, „milițian criminal”, „jigodie”, „comunist”, „securist”. Totodată, pârâtul poate fi auzit spunând „fire-ați ai dracu’”, referindu-se la cei care au „făcut parte din aparatul de represiune”, dar și cerându-i reclamantului suma de 850 de lei, cu titlu de contravaloare a telefonului pretins spart de către reclamant.

Instanța a observat faptul că pârâtul nu neagă faptul că îi adresează reclamantului expresiile cu caracter jignitor expuse mai sus, arătând însă că face acest lucru ca urmare a evenimentelor petrecute la Revoluția din 1989 și la Mineriada din iunie 1990, în care pretinde că au fost implicate ambele părți. Totodată, s-a apreciat că este relevant faptul că pârâtul a învederat instanței că niciodată nu l-a lovit pe reclamant și nici nu l-a amenințat în vreun fel pe acesta.

Instanța a învederat faptul că din cuprinsul înregistrărilor video, altele decât cea cu privire la care părțile au arătat că datează din 24.03.2024, nu rezultă existența vreunei amenințări cu vreo faptă păgubitoare care să îi fi fost adresată reclamantului și nici existența vreunei interacțiuni fizice între cei doi care să sugereze existența unor violențe fizice.

În drept, au fost reținute dispozițiile art. 1 și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 26/2024, iar prin raportare la textele expuse anterior, instanța a învederat că ordinul de protecție este un instrument complex care poate fi utilizat în regim de urgență pentru a înlătura de îndată expunerea la acte de violență fizică ori psihică ce reprezintă un pericol pentru viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane. În fapt, este vorba despre o cale de înlăturare a unui pericol iminent la care victima poate fi expusă și care poate genera situații de comitere împotriva sa a unor infracțiuni grave cu privire chiar la dreptul său la viață. Cu toate acestea, având în vedere că ingerința asupra drepturilor fundamentale ale celui împotriva căruia se emite ordinul este foarte serioasă, legea nu permite luarea măsurilor respective decât dacă sunt îndeplinite condiții strict prevăzute de lege și pe o perioadă determinată, și anume pe o durată de maxim 12 luni în conformitate cu art. 13 din Legea nr. 26/2024.

Prin urmare, ceea ce trebuie dovedit este nu doar existența unor acte de violență, ci și existența unei stări de pericol create de aceste acte, stare de pericol ce trebuie să întrunească exigența actualității. Pentru unele forme ale violenței, astfel cum au fost stabilite de legiuitor, există condiții suplimentare, precum existența unei stări de temere. Astfel, pentru a fi emis ordinul de protecție, atitudinea și comportamentul pârâtului e necesar a îmbrăca forma unor abateri grave, măsura de protecție fiind la rândul ei absolut necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol.

Față de dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă care prevăd „Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească (...)”, instanța a reitrat că ansamblul probatoriului administrat în cauză nu confirmă susținerile reclamantului referitoare la agresiunile fizice ori la existența unor amenințări cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare ilicite, apreciind însă că s-a făcut dovada existenței exercitării de către pârât a unor violențe verbale constând în insulte și injurii care, nu doar că nu au nicio justificare legală, dar sunt

șii avocatoare și au potențialul de a pune la încercare calmul oricărei persoane, deci inclusiv pe cel al reclamantului.

Totodată, instanța a reținut că pârâtul, în mod regretabil, prin faptul că vorbește pe un ton ridicat și îl filmează pe reclamant, adresându-i-se prin apelative precum cele sus-expuse (criminalule, torționarule, securistule) în apropierea instanțelor judecătorești unde acesta din urmă își desfășoară activitatea ori în alte spații publice (precum studioul unei televiziuni), îl stânjenește pe reclamant și îl face pe acesta să se simtă cel puțin inconfortabil față de persoanele care sunt de față, persoane care adesea sunt colaboratori, clienți ori colegi de breaslă. Starea de disconfort creată reclamantului este amplificată în mod cert, pe de-o parte, de faptul că este, prin intermediul funcțiilor ocupate în trecut, o persoană publică, iar pe de altă parte, de vârsta respectabilă pe care o are.

În ceea ce privește calificarea comportamentului pârâtului drept urmărire a reclamantului, instanța a constatat pe baza declarațiilor făcute de ambele părți cu prilejul interogatoriului, că este una din ocupațiile principale ale pârâtului să urmărească persoane publice precum reclamantul și să le atragă atenția și să le reproșeze acestora acte sau fapte (ipotetice sau reale). Chiar și în contextul în care pârâtul nu l-ar urmări pe reclamant în mod special, ci doar s-ar întâlni cu acesta în fața instanțelor, ori în incinta acestora, faptul de a-l filma pe acesta preț de mai multe minute, de a-l însoți către autoturism în timp ce îl filmează și îi adresează expresii jignitoare, reprezintă un comportament care întrunește condițiile unei urmăriri a pârâtului și care poate fi considerat o formă de hărțuire.

Pe de altă parte, instanța a reținut că în cauză nu rezultă din niciuna din probele administrate, nici existența unei stări de pericol pentru integritatea sau libertatea reclamantului care să fie produsă de conduita pârâtului, dar nici insuflarea reclamantului, de către pârât, a unei stări de temere prin acțiunile sale. Or, din cuprinsul art. 1 reiese că de esența actelor de violență este starea de pericol pentru valorile sus-indicate, în timp ce din cuprinsul cazurilor particulare cuprinse de lit. c) și d) din același articol rezultă că atât amenințările proferate de agresor, cât și urmărirea unei persoane în mod repetat sunt strâns legate de starea de temere: pentru amenințare este suficient ca aceasta să fie de natură a produce starea de temere, în timp ce urmărirea trebuie să creeze temere.

În continuare, instanța a expus, pe de-o parte, faptul că al pârâtului comportament, astfel cum reiese din înregistrările audio depuse la dosarul cauzei (alta decât cea din 24.03.2024), deși este unul reprobabil, nu poate genera o stare de pericol pentru persoana reclamantului întrucât reprezintă în linii mari doar o expunere de diatribe și injurii, iar pe de altă parte, faptul că, deși acest comportament nu reprezintă acte de amenințare (astfel cum a reținut instanța în paragrafele anterioare), chiar și în ipoteza în care s-ar aprecia că prin prisma tonului folosit și al insistenței pârâtului jignirile acestuia pot fi asimilate unor amenințări cu fapte ilicite, aceste eventuale amenințări nu au capacitatea de a produce o stare de temere pentru reclamant ori pentru alte persoane.

Suplimentar, s-a apreciat că trebuie învederat că experiența de viață și profesională a reclamantului (care a condus o școală națională de poliție, a fost decan al unei atare școli, a avut o carieră în structurile Poliției Române care a evoluat de la simplu ofițer cu funcție de execuție până la inspector general, pentru ca apoi să devină avocat, profesie pe care o exercită în ultimii 14 ani) care a presupus interacțiunea cu nenumărate persoane - de diferite grade de educație și moralitate, unele cu preocupări infracționale ori înclinații antisociale - și existența constantă a unei presiuni inerente exercitării funcțiilor deținute, exclude orice posibilitate ca acesta să resimtă o stare de temere cauzată de comportamentul pârâtului.

Această concluzie a primei instanțe, în sensul inexistenței unei stări de temere a reclamantului, s-a apreciat că este confirmată și de cuprinsul înregistrărilor depuse la dosarul cauzei, înregistrări care surprind un comportament calm al reclamantului care, în linii mari, nu interacționează cu pârâtul și nu răspunde jignirilor acestuia decât în mod excepțional și cu ton liniștit. Mai mult decât atât, din cuprinsul înregistrării denumite „Acesta este Pavel Abraham criminalul din 21 decembrie 1989 și 13” rezultă că atunci când pârâtul face alegeri referitoare la activitatea reclamantului din perioada 1989-1990 și din

timpul mineriadei și îl numește criminal, torționar ș.a.m.d. în mod repetat, reclamantul transmite în mod calm să se ducă la muncă și îi spune „fii convins că o mă voi ocupa de tine”, dar și „n-am văzut atâta nesimțire”, pentru ca ulterior, când pârâtul îi solicită banii pentru un telefon pretins spart, reclamantul să îi răspundă cu ton ferm „o să vezi ce o să îți dau”. Totodată, reclamantul îi spune în cadrul unei alte filmări pârâtului că este un mincinos ordinar și „îți promit pentru prima dată că vei avea probleme judiciare”.

Instanța a reiterat că atitudinea pe care pârâtul a manifestat-o față de reclamant este una reprobabilă, însă singura probă care atestă existența unei stări de temere este chiar declarația reclamantului care însă înainte de a pretinde că se teme de pârât a învederat instanței că pe datele de 29.10.2024 și 14.10.2024 acesta i-a provocat o stare de iritare și rușine, sentimente care în opinia primei instanțe sunt veridice și care sunt în realitate motivele reale ale prezentei cereri.

S-a subliniat că, inclusiv atunci când a relatat momentul în care a provocat un accident rutier în parcare instanței în care se afla la 29.10.2024, reclamantul a pretins că „Având o stare de iritare profundă, cauzată de aceea că erau mulți colegi acolo și alte persoane care se uitau, iar pârâtul țipa în gura mare „criminalul, criminalul”, am încercat să ies din parcare, am făcut câteva manevre să ies, dar am șters o mașină care era parcată în spatele meu, fiind mașina unei doamne avocat.” Ulterior, interogat fiind, a pretins că accidentul a fost cauzat de starea de emoție creată de pârât. În virtutea argumentelor expuse anterior și luând în considerare că afirmațiile reclamantului referitoare la starea de temere nu sunt coroborate de nicio altă probă administrată în cauză, instanța a reținut că a pârâtului conduită nu a avut aptitudinea de a crea o stare de temere reclamantului, iar accidentul minor petrecut în parcare instanței a fost cauzat nu de frica resimțită față de pârât, ci de iritarea provocată de acesta, iritare care eventual a știrbit vigilența reclamantului.

Instanța a reținut că emiterea unui ordin de protecție presupune intervenția brutală a autorităților (instanța de judecată și alte autorități ale statului) în dreptul la viața privată a persoanelor, prin îngrădirea extremă a unor drepturi, până la suprimarea temporară a acestora, care nu poate avea loc decât în condiții absolut excepționale, când, în lipsa intervenției, se poate intui existența unei stări de pericol pentru desfășurarea normală a vieții persoanei/persoanelor agresate, generate de violența agresorului, manifestată în diferitele modalități descrise de lege. Or, în cauza de față, prin raportare la argumentele expuse anterior, judecătorul primei instanțe a apreciat că ordinul de protecție nu reprezintă un remediu pentru disconfortul pe care pârâtul îl creează reclamantului și nici un mijloc prin care conduita pârâtului să fie corectată în vreun fel. Trebuie învederat că legea civilă conferă instrumente de drept material și procedural pentru acoperirea oricărui prejudiciu de imagine pe care pârâtul i-l aduce reclamantului, iar legislația penală prin reglementarea unor fapte precum amenințarea, lovirea sau alte violențe ori hărțuirea poate reprezenta o cale de restabilire a ordinii sociale în ipoteza în care organele de urmărire penală sunt sesizate și se constată în cadrul procesului penal că pârâtul a săvârșit vre-o infracțiune. În atare context, în care raporturile dintre părți desfășurate din 31.08.2024 și până în prezent nu au generat o stare de temere pentru reclamant, instanța a apreciat că cererea de emitere a ordinului de protecție nu poate reprezenta sub nicio formă mijlocul procedural prin care reclamantul să găsească rezolvare pentru problemele deduse judecării.

În raport cu aspectele de fapt reținute anterior, s-a concluzionat că, în cauză, reclamantul nu a făcut dovada săvârșirii de către pârât a unor acte de violență fizică ori a unor amenințări în sensul art. 1 din Legea nr. 26/2024, exercitate asupra sa, violențe care să fi generat o stare de temere ori conform art. 12 alin. (1) din aceeași lege o stare de pericol pentru viața, integritatea fizică sau psihică a pârâtului.

Pentru toate aceste considerente, fără a analiza și celelalte apărări formulate de pârât instanța a respins cererea având ca obiect emiterea unui ordin de protecție, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, față de soluția prefigurată în cauză, prima instanță, prin raportare la art. 453 alin. (1) și art. 452 Cod procedură civilă, constatând că reclamantul se află în culpă procesuală și că pârâtul a făcut în termenul prevăzut de lege

doavada suportării unor cheltuieli de judecată în cuantum de 5.000 de lei constând în onorariu avocațial, l-a obligat pe reclamant la plata către pârât a acestei sume.

Împotriva acestei soluții a formulat apel reclamantul în data de 12.11.2024, înregistrat pe rolul Tribunalului București – Secția a V-a Civilă în data de 13.11.2024, prin care a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și, rejudecând cauza, admiterea cererii de emitere a ordinului de protecție.

În motivarea cererii de apel a arătat că ordinul de protecție are rolul de a împiedica escaladarea comportamentului abuziv al agresorului și de a preveni un eventual pericol la adresa securității și integrității victimei. Intimatul – pârât a adoptat, în mod repetat și deliberat, o conduită agresivă și intimidantă față de apelant, constând în acte de hărțuire și urmărire sistematică, acțiuni publice de defăimare și acuze nefondate, desfășurate cu o frecvență alarmantă și într-o manieră de natură să perturbe grav activitatea profesională, reputația și liniștea publică. Toate acestea se desfășoară în spațiul public, în proximitatea instanțelor de judecată.

Acțiunile de intimidare se concretizează, în principal, prin urmărirea persistentă a apelantului în spațiul public și în proximitatea instanțelor de judecată, unde își desfășoară activitatea de avocat. În mod repetat, intimatul a recurs la înregistrări video ale prezenței publice a apelantului, filmările fiind realizate fără acordul acestuia și în circumstanțe în care se afla într-un loc în care trebuia să beneficieze de protecția intimității personale și profesionale. Ulterior, materialele video au fost publicate pe rețelele sociale, însoțite de acuze defăimătoare și afirmații nefondate, al căror scop evident este acela de a-l șicana, de a-i deteriora imaginea publică și de a-i prejudicia reputația profesională.

Intenția intimatul este aceea de a-l intimida pe apelant, de a-i crea o stare de temere continuă și de a-l hărțui și abuza psihic în mod repetat. Subliniază că violența emoțională poate include orice, de la abuz verbal și critică constantă până la tactici mai subtile cum ar fi intimidarea și manipularea. Acest abuz are loc atunci când cineva folosește cuvinte sau acțiuni pentru a controla o persoană, pentru a-i induce o stare de teamă permanentă sau pentru a încerca să distrugă stima de sine a victimei. Învinovățirea, jignirea și umilirea sunt câteva componente abuzive și violente verbal care pot afecta victima din punct de vedere emoțional. Prin ridicarea tonului și adresarea de injurii și acuze în spațiul public, inclusiv în prezența unor terți, intimatul perturbă ordinea publică și creează un climat de ostilitate împotriva apelantului, încercând să îi discrediteze imaginea și să îl expună oprobriului public.

Fiecare dintre aceste acțiuni repetate de hărțuire, amenințare psihică și intimidare exercitate asupra sa au ca rezultat o teamă profundă și o stare de anxietate, cauzate de faptul că agresorul, prin comportamentul său, își propune în mod clar să îi prejudicieze dreptul la o viață profesională și personală liniștită. Acest tip de conduită abuzivă și agresivă reprezintă nu doar o încălcare a drepturilor sale fundamentale, ci și o amenințare la adresa siguranței și integrității sale constituind, totodată și un abuz asupra ordinii și liniștii publice.

Apreciază că Ministerul Public, în fața primei instanțe, a adoptat o opinie corectă când a concluzionat că toate acțiunile agresorului depășesc limitele libertății de exprimare pe care pârâtul a invocat-o drept apărare.

Prin postarea acestor filmări în care agresorul îi adresează cuvinte jignitoare în spațiul public folosind un ton foarte ridicat, urmărindu-l de la o distanță mică, filmându-i autoturismul proprietate personală și pe apelant la volanul acestuia, agresorul adoptă o conduită de amenințare și instigare la ură împotriva apelantului. Această ură colectivă ia forma comentariilor pe care susținătorii intimatului le postează la videoclipurile acestuia, prin care instigă la adresarea amenințărilor și a unor expresii jignitoare la adresa acestuia, astfel cum rezultă din capturile de ecran anexate.

Subliniază că trăiește într-o stare de temere continuă, profundă și persistentă, fiindu-i afectat echilibrul emoțional și mental într-un mod semnificativ, generată de comportamentul constant și neprovocat de hărțuire exercitat de către intimat. Arată că se așteaptă ca acesta să apară în orice moment în care se află în spațiul public și să își poată exercita nestingherit acțiunile sale de hărțuire, agresiune psihică și amenințare. De la debutul acestor acte de

intimidare, însoțite de urmărirea efectivă a persoanei sale, inclusiv prin mijloacele de capc

audio – video, îndeosebi la locul de muncă, un spațiu în care ar trebui să beneficieze de protecția intimității și a integrității profesionale, resimte o teamă profundă, aproape imposibil de gestionat cu privire la posibilitatea de a fi din nou amenințat și, în mod foarte probabil, lovit de acesta.

Având în vedere că intimatul a depășit orice limită, îndrăznind să îl filmeze chiar și în incinta Curții de Apel București în data de 14.10.2024 și să îi adreseze expresii și cuvinte amenințătoare, consideră că probabilitatea exercitării unor violențe fizice asupra sa este foarte mare.

Referitor la sentința atacată subliniază că aceasta conține pasaje străine cauzei, făcând trimitere la întâmplările din timpul Revoluției din 1989 și din timpul Mineriadei din 1990, precum și aspecte privind parcursul profesional al apelantului. De asemenea, în motivarea instanței de fond se regăsesc aspecte contradictorii cu privire la existența stării de temere a apelantului. Prima instanță a interpretat starea de temere într-un mod restrictiv, respingând-o ca pe un element necesar pentru emiterea ordinului de protecție, bazându-se pe afirmația că reclamantul resimte mai degrabă o iritare sau o rușine cauzată de prezența martorilor. Totuși, legislația nu condiționează existența unei stări de pericol exclusiv de o teamă profundă și accentuată, ci și de afectarea integrității psihice a victimei, care poate include o gamă mai largă de trăiri negative, inclusiv anxietate și iritare profundă.

Nu consideră corect nici faptul că prima instanță dă credibilitate comportamentului agresiv al pârâtului, dar nu și celui manifestat de către apelant, asimilând efectele actelor de violență ca fiind un disconfort.

Termenul „pericol” este interpretat eronat, astfel încât exclude categoric orice impact emoțional sau psihic asupra apelantului. Astfel, se conturează o contradicție între recunoașterea faptelor de hărțuire, ce presupun o formă de pericol, și concluzia instanței că acestea nu constituie motive suficiente pentru emiterea ordinului de protecție.

Din motivarea instanței de fond mai rezultă că aceasta încadrează acțiunile agresorului în sfera legalului și a normalului, numai prin prisma faptului că acesta exercită acțiuni asemănătoare cu privire la numeroase persoane publice, reducând astfel protecția Legii nr. 26/2024 și anulând practic caracterul preventiv al ordinului de protecție, privind victimele de o măsură de protecție care să împiedice escaladarea violenței verbale în acte mai grave. De asemenea, experiența profesională a apelantului nu ar trebui să fie un argument pentru diminuarea gravității de hărțuire exercitate de către intimat.

A mai criticat și obligarea sa la plata onorariului de avocat în cuantum de 5.000 de lei, subliniind că nu a observat

În data de 22.11.2024 intimatul – pârât a depus întâmpinare prin care a invocat excepția tardivității formulării apelului, iar pe fond respingerea apelului ca nefondat, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată în apel.

În apărare a arătat că apelantul – reclamant nu a adus nicio dovadă din care să rezulte agresiunea pârâtului asupra sa, mai mult decât atât, prima instanță a constatat că cel care amenință este chiar apelantul. Prima instanță a analizat probele depuse la dosar și a constatat în mod corect că nu au fost dovedite agresiunile susținute de către reclamant conform art. 249 din Codul de procedură civilă. Se poate constata că intimatul nu l-a agresat în niciun fel reclamant, iar presupusa denigrare de care este acuzat pârâtul nu poate fi confirmată deoarece aceasta este publică și realizată de mass – media conform datelor și probelor din dosarul Mineriada din 13 – 15 iunie 1990 dar și pe pagina personală a apelantului. În continuarea intimatul a făcut o expunere a informațiilor existente pe internet cu privire la apelantul – reclamant, precum și cele difuzate de unele televiziuni naționale. A continuat motivare cu trimiteri la documente din dosarul Mineriadei.

A mai arătat că și apelantul, în mod constat, prin aparițiile publice, la emisiunile din cadrul România TV, îl denigrează pe intimatul – pârât.

Subliniază că nu a făcut niciun act de violență conform art. 1 din Legea nr. 26/2024 față de apelant, mai mult decât atât violența fizică și amenințările au fost adresate de către apelant

întimiatului. A mai susținut că se afla în exercitarea dreptului la libertatea de exprimare reglementat de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, drept care include și libertatea de opinie. Toate informațiile privind denigrarea reclamantului, nu sunt confidențiale, ci sunt informații publice.

Apelantul – reclamant îl mai acuză pe intimat de un alt aspect, un incident auto din data de 29.10.2024, motivând acest incident cu fotografii. Solicită respingerea acestor acuzații deoarece pârâtul nu a avut nicio acțiune de a conduce autoturismul reclamantului cu urmări ale incidentului. Reclamantul face afirmații nefondate cu privire la acest eveniment.

Prima instanță a reținut, potrivit dovezilor de la dosar, că emiterea ordinului de protecție este un instrument complex care poate fi utilizat în regim de urgență pentru a înlătura de îndată expunerea la acte de violență fizică sau psihică ce reprezintă un pericol pentru viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea persoanei.

Subliniază că din înregistrările video au fost excluse cele care vizează agresiunea apelatului împotriva pârâtului, apelantul omițând în mod intenționat aceste înregistrări. Din dovezile de la dosar nu au fost dovedite actele de violență și nu a fost dovedită starea de pericol. Starea de pericol nu există, pârâtul nu l-a lovit sau agresat fizic pe apelant, nu există nicio amenințare din partea pârâtului cu fapte păgubitoare. Apelantul face afirmații nefondate privind starea de temere, aceasta nefiind dovedită, conduita pârâtului neavând aptitudinea de a crea o stare de temere reclamantului, iar incidentul auto din parcare nu a fost provocat de frica pe care a resimțit-o, ci de iritarea provocată de acesta, iritare ca a știrbit vigilența apelantului în momentul în care a condus autoturismul.

Tribunalul a încuviințat și administrat proba cu înscrisurile de la dosarul cauzei, mijloacele materiale de probă.

Analizând cu prioritate, conform art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepția tardivității formulării apelului, invocată prin întâmpinare, reține următoarele:

Potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 26/2024, hotărârea prin care se soluționează cererea de emitere a ordinului de protecție este supusă numai apelului, în termen de 3 zile de la pronunțare dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

Cauza prezentă s-a dat cu citarea părților în data de 04.11.2024, dată când a fost și pronunțarea hotărârii.

Apelul a fost transmis prin poștă cu scrisoare recomandată și confirmare de primire în data de 08.11.2024.

Față de dispozițiile art. 181 și următoarele din Codul de procedură civilă Tribunalul apreciază că cererea de apel a fost depusă în termen, respectiv în ultima zi a termenului.

Afirmațiile apărătorului intimatului – pârât privind utilizarea de către apelantul – reclamant a ștampilei poștei într-un mod de natură a induce în eroare organele judiciare, reprezintă o acuzație gravă formulată fără niciun fundament probator.

Față de aceste considerente va respinge ca neîntemeiată excepția tardivității formulării cererii de apel, invocată de către intimatul – pârât prin întâmpinare.

Analizând apelul formulat, prin prisma probelor administrate în cauză, în limitele cererii de apel și raportat la dispozițiile legale incidente, Tribunalul reține următoarele:

Conform art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Articolul 477 din același act normativ prevede că, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. Devoluțiunea va opera cu privire la întreaga cauză atunci când apelul nu este limitat la anumite soluții din dispozitiv ori atunci când se tinde la anularea hotărârii sau dacă obiectul litigiului este indivizibil. În fine, conform art. 479 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță. Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu.

Astfel, în principiu devoluțiunea este totală, fiind însă limitată de două reguli determinate de ceea ce s-a apelat (*tantum devolutum quantum appellatum*) și de ceea ce s-a supus judecării

în prima instanță (*tantum devolutum quantum iudicatum*), instanța de control judiciar urmând să analizeze stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, prin prisma criticilor dezvoltate în apel.

Preliminar, Tribunalul subliniază că în prezentul dosar instanțele nu au fost investite cu soluționarea sau analizarea evenimentelor sau găsirea vinovaților pentru evenimentele din decembrie 1989 și din anul 1990. Fără a nega dreptul intimatului – pârât de a solicita tragerea la răspundere a celor vinovați, precum și dreptul său la libertatea de exprimare, se impune să se stabilească dacă, în exercitarea drepturilor sale, acesta a depășit o limită rezonabilă mergând astfel la încălcarea drepturilor apelantului – reclamant.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 26/2024, în sensul prezentei legi, prin acte de violență se înțelege: d) *fapta repetată de urmărire a unei persoane, fără drept sau fără un interes legitim, ori de supraveghere a locuinței, a locului de muncă sau a altor locuri frecventate de către aceasta* ori efectuarea de apeluri telefonice sau a altor tipuri de comunicări prin mijloace de transmitere la distanță care, prin frecvență, conținut sau momentul în care sunt emise, creează temere, precum și alte acțiuni cu efect similar; e) (...) orice altă formă de utilizare abuzivă a tehnologiei informației și a comunicațiilor cu scopul de a umili, speria, reduce la tăcere victima; g) *orice alte acte de violență fizică sau psihică ce pun în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane.*

Conform art. 12 alin. (1) din același act normativ, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol prin acte de violență din partea unei alte persoane poate solicita instanței ca, *în scopul înlăturării stării de pericol*, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri - obligații sau interdicții: c) obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă (...); f) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima.

Ca urmare a analizei înregistrărilor depuse pe DVD 1 în apel de către apelantul – reclamat, precum și cele vizionate în ședința publică, inclusiv cea propusă de către intimatul – pârât, Tribunalul apreciază că în cauză sunt întrunite condițiile de existență ale formelor de violență reglementate de art. 1 lit. d), e) și g), astfel cum au fost anterior citate, pentru următoarele considerente.

Din filmarea intitulată „document 5868254262231832234” efectuată de către intimatul – pârât după ce a avut loc ședința din primă instanță se poate observa cum acesta l-a așteptat pe apelantul – reclamant la ieșirea din sediul Judecătoria 1 și 4 urmărindu-l și filmându-l pe acesta pe tot parcursul drumului până la mașina personală (aproximativ 4 minute), timp în care apelantului i-au fost adresate, printre altele, următoarele apelative și reproșuri: „victimă” (pe un ton peiorativ), „cum sunt eu agresorul, mă, victimă, mă (...)”, „uitați această victimă, uitați, cel care în 89 a făcut parte din aparatul de represiune”, „pentru trei luni ca să nu mă apropii de el, dar la 10 metri, așa că te pot bă, filma, bă, la 11 metri, bă, te pot, bă, filma, bă, călăule, bă”, „ești un călău! Nu veni spre mine, bă, ca să spui instanței că nu respect ordinul, bă călăule” (se observă în filmare că apelantul – reclamant nu se îndreaptă intenționat către intimatul – pârât, ci acesta din urmă se pune în mod constant fie în lateralul apelantului, fie în fața sa pentru a-l filma), „ziaristul călău! Călăule, nu scapi de mine, călăule!”.

Intimatul – pârât continuă să vorbească pe un ton ridicat în dreptul apelantului, repetând constant că este un călău și solicitându-i suma de 850 de lei pentru un telefon care i-a fost spart de către apelant. În jurul minutului 02:30 intimatul îi ironizează pe apelant că acesta a formulat cerere pentru emiterea unui ordin de protecție: „Dragi avocați, puteți și voi cere ordin de restricție, așa cum a făcut acesta. Ordin de restricție împotriva mea ca să nu-l mai filmez că îi aduc temere. Dar nouă, celor din 89-90 ce ne aduceți? Huh? Ce ne aduceți? Plăceri? Haide să îți aduc elogii! Mulțumim tovarășul chestor, că ne-ați bătut! Mulțumim că ați dat ordine! Mulțumim că ați participat în acel cordon de represiune” Mulțumim, tovarășul chestor, Pavel Abraham! Mulțumim că ați dat ordinele, nu? 21 decembrie, 13-15 iunie... Mulțumim tovarășul tortionar! Mulțumim tovarășe că ne-ai bătut! Mulțumim! Apreciem gestul! Am uitat florile să vi le aduc, ca o mulțumite pentru că ați avut grijă de noi, ca să ne bateți, nu?”. În tot acest

Context se poate observa cum apelantul – reclamant se îndreaptă către mașina personală păstrând o atitudine aparent calmă, iar persoane terțe din jur se uită mirate la cei doi.

În filmarea intitulată „videoplayback (2)” se poate observa cum intimatul – pârât îl așteaptă pe apelantul – reclamant în fața sediului Înaltei Curți de Casație și Justiție și îl filmează în timp ce acesta se deplasează spre locația unde era parcată mașina personală. În această filmare apelantul – reclamant îi adresează mai multe replici intimatului printre care „du-te la muncă”, „nu am văzut atâta nesimțire”, „nu îți este rușine?”. Toate aceste replici ale apelantului reprezintă reacții normale în fața modalității în care intimatul – pârât înțelege să își exprime nemulțumirea față de nesoluționarea dosarelor Revoluției și Mineriadei. De asemenea, la un moment dat, minutul 01:10, apelantul – reclamant ridică mâna dreaptă, însă se poate observa că nu există o intenție de a lovi cealaltă parte, ci reprezintă mai mult un gest reflex făcut față de o persoană pentru a indica faptul că nu dorește să continue interacțiunea cu aceasta. Această intenție nu este acceptată de către intimatul – pârât care continuă să-l filmeze și să îi reproșeze apelantului aspecte privind participarea acestuia în aparatul de represiune din 89 și cu privire la spargerea telefonului. În finalul materialului video este prezentat inclusiv numărul de înmatriculare al autoturismului apelantului – reclamant. Și acest material video abundă în apelative cu un caracter potențial insultător la adresa apelantului, precum „criminal”, „securist”, „milițian”.

Din materialul video intitulat „document_5868254262231832231” rezultă că intimatul – pârât, probabil având cunoștință care este autovehiculul apelantului, l-a așteptat pe acesta în imediata proximitate a acestuia. Se poate observa că, deși reclamantul se urcă în mașină pentru a pleca, intimatul stă în imediata apropiere a acestuia și reiterează aceleași reproșuri din celelalte filmări.

Deși Tribunalul apreciază că într-adevăr această atitudine a pârâtului este de natură să îl irite pe apelant, nu trebuie negat faptul că și crearea acestei stări de iritare este consecința unei limitări a libertății apelantului care este nevoit să accepte un astfel de tratament. Prin urmare, în opinia Tribunalului, intimatul – pârât a creat premisele pentru ca reclamantul să dea dovadă de o vigilență mai scăzută la volan și astfel să pună în pericol integritatea fizică a sa, a intimatului sau a unei terțe persoane.

Aceleași aspecte rezultă și din celelalte două filmări existente pe DVD, în plus, în una dintre aceste filmări sunt menționate numele persoanelor reprezentate de către apelant și este realizată în incinta Curții de Apel București, fiind surprinse în cadre terțe persoane.

Un ultim aspect relevant sub aspectul situației de fapt este reprezentat de mesajele pe care materialele video ale intimatului – pârât le generează: „Javră bolșevică”, „mai scăpăm de jegurile astea securiste?”, „De ce nu i-ai făcut plângere penală la hoțul și trădătorul ăsta ipocrit pentru că ți-a spart telefonul”, „Huooo! La vremuri noi tot securiști vechi.”, „Ăsta încă mai crede că intimidează pe cineva... dacă-i pui o piedică cade în nas”, „Singura șansă care o merită ăștia e să fie lăsați, în Siberia 1 – 50 pe gheață sau pradă la lei în Kenya!”, „I-ai geanta!”, „Morți voastre de cunoaște ordonare” (*se presupune în mod rezonabil că s-a dorit a fi scris: „Morții voștri de cunoaște ordinare”*), „Criminal nenorocit!”, „Uite ce mașină are dutui rasa mă-sii”, „Nu prea le are moșul cu condusul. Învârte volanul ca pe covrig. Paralel!”, „Ai distrus România putrezi-ți-ai mâinile și picioarele de viu”, „Da acesta e criminal bine le zici Marian”, „Fosilă nemernică”, „Un gunoi nu pot să zic că e om!”, „Sprgei și tu parbrizu la mașină și sunteți chit”, „Dumnezeu să-l ierte, va muri în curând, Satana îi pregătește cazanul! Abraham a făcut mult rău!”.

Față de probatoriul administrat în cauză, instanța de control judiciar concluzionează că faptele intimatului – pârât se încadrează în noțiunea de „acte de violență” astfel cum este aceasta definită de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 26/2024. Se poate observa că pârâtul se poziționează „în mod oportun” la sediile instanțelor sau chiar sălilor de judecată unde apelantul – reclamant are termene, or aceasta constituie o faptă repetată de supraveghere a unor locuri frecventate de către apelant, față de profesia acestuia. De asemenea, frecvența și conținutul acțiunilor sale creează temere. Chiar dacă reclamantul poate fi catalogată ca fiind o persoană cu experiență, așa cum a reținut prima instanță, nu se poate concluziona că, pe cale de consecință,

nu îi este creată o temere. Modalitatea în care o persoană își gestionează temerea, frica, emoțiile, ca urmare a experienței dobândite în cursul vieții, nu poate constitui o negare a existenței acestor emoții sau un impediment pentru acordarea protecției oferite de lege. Or, față de distanța mică de la care filmează intimatul, discursul acestuia și plasarea în locurile în care apelantul își exercită profesia, Tribunalul apreciază că se poate în mod rezonabil prezuma că există o temere pentru reclamant.

În plus, se poate observa din filmări că apelantul are, în cea mai mare parte a timpului, o atitudine rezervată, din dorința de a nu determina escaladarea acțiunilor intimatului. Acest aspect rezultă și din faptul că atunci când reclamatul îi oferă o replică intimatului acesta din urmă devine și mai înflăcărat. Modalitatea aceasta de a acționa din partea apelantului este efectul unei limitări a libertății acestuia, fiindu-i astfel pusă în pericol chiar libertatea de mișcare, și de a acționa astfel cum dorește.

De asemenea, prin distribuirea acestor filmări în online se creează mediul oportun pentru umilirea apelantului, astfel cum a rezultat din mesajele anterior expuse.

Se impune a fi subliniat că toate aceste acțiuni ale intimatului sunt realizate în contextul în care față de apelant nu există o condamnare definitivă pentru implicarea sa în evenimentele din timpul Revoluției din 1989 sau din timpul Mineriadelor. Față de acesta nu este în curs nici măcar o anchetă penală, calitatea sa fiind aceea de martor. Or, prin modul în care pârâtul acționează se aduce o gravă atingere drepturilor apelantului, generând un discurs axat pe ură și instigare la violență față de acesta.

Față de aceste considerente Tribunalul apreciază că se impune emiterea unui ordin de protecție și față de art. 12 alin. (1) din Legea nr. 26/2024 instituirea cu caracter provizoriu a următoarelor obligații și interdicții: - obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 50 m față de reclamant, cu excepția situațiilor în care părțile trebuie să se prezinte concomitent la instanță, la organele de cercetare/urmărire penală sau la alte instituții publice; - se interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamantul.

Instanța de control judiciar consideră că o distanță de 50 m este suficientă la acest moment, în speranța că intimatul – pârât va înțelege că modalitatea în care acesta înțelege să solicite tragerea la răspundere a celor considerați ca fiind vinovați pentru infracțiunile comise în 1989 – 1990 nu este cea corectă.

Potrivit art. 12 alin. (3) teza I din Legea nr. 26/2024, pe lângă oricare dintre măsurile dispuse potrivit alin. (1), instanța poate dispune și obligarea agresorului să urmeze consiliere psihologică, psihoterapie și poate recomanda internarea voluntară sau, după caz, poate solicita internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În acest caz Tribunalul apreciază că nu se impune obligarea intimatului – pârât la consiliere psihologică, astfel cum a solicitat apelantul – reclamant, motiv pentru care va respinge această solicitare ca neîntemeiată. În condițiile în care intimatul se află în fața emiterii primului ordin de protecție, instanța de control judiciar are speranța că acesta va înțelege că modalitate în care acesta alege uneori să își exprime nemulțumirea nu este conformă cu respectarea drepturilor altor persoane într-o societatea democratică.

Având în vedere că apelul va fi admis, față de dispozițiile art. 451 și următoarele din Codul de procedură civilă va respinge ca neîntemeiată cererea intimatului – pârât de obligare a apelantului – reclamant la plata cheltuielilor de judecată în apel.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 480 din Codul de procedură civilă, Tribunalul va respinge ca neîntemeiată excepția tardivității apelului, invocată de către intimatul – pârât prin întâmpinare. Va admite apelul formulat de către apelantul – reclamant Abraham Pavel în contradictoriu cu intimatul – pârât Moroșanu Tivilic Marian și va schimba în parte Sentința civilă nr. 18984 din data de 04.11.2024 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în sensul că:

Va admite în parte cererea de emitere a unui ordin de protecție conform Legii nr. 26/2024 formulată de reclamantul Abraham Pavel în contradictoriu cu pârâtul Moroșanu Tivilic Marian.

Va dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru o durată de 3 luni, prin care:

- obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 50 m față de reclamant, cu excepția situațiilor în care părțile trebuie să se prezinte concomitent la instanță, la organele de cercetare/urmărire penală sau la alte instituții publice;
- interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamantul;

Va respinge ca neîntemeiată cererea de obligare a reclamantului la plata către pârât a cheltuielilor de judecată efectuate în fond.

De asemenea, va respinge în rest cererea de emitere a ordinului de protecție, ca neîntemeiată și va menține în rest dispozițiile Sentinței apelate.

În plus, va respinge cererea intimatului – pârât de obligare a apelantului – reclamant la plata cheltuielilor de judecată efectuate cu onorariul de avocat în apel.

Onorariul redus al dnei. avocat Chirca F. Oana-Cosmina, desemnată pentru apelantul - reclamant, în cuantum de 290 de lei va fi suportat din fondurile alocate de Ministerul Justiției.

Având în vedere că dna. avocat Gheorghiu L. Daria-Elena, desemnată din oficiu pentru intimatul – pârât, nu s-a prezentat în vederea reprezentării, va constata că nu i se cuvine onorariu de avocat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge ca neîntemeiată excepția tardivității apelului, invocată de către intimatul – pârât prin întâmpinare.

Admite apelul formulat de către apelantul – reclamant **Abraham Pavel,**

împotriva sentinței civile nr. 18984/04.11.2024 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. 33257/4/2024 în contradictoriu cu intimatul – pârât **Moroșanu Tivilic Marian,**

Schimbă în parte Sentința civilă nr. 18984 din data de 04.11.2024 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în sensul că:

Admite în parte cererea de emitere a unui ordin de protecție conform Legii nr. 26/2024 formulată de reclamantul Abraham Pavel în contradictoriu cu pârâtul Moroșanu Tivilic Marian.

Dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru o durată de 3 luni, prin care:

- obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 50 m față de reclamant, cu excepția situațiilor în care părțile trebuie să se prezinte concomitent la instanță, la organele de cercetare/urmărire penală sau la alte instituții publice;
- interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamantul;

Respinge ca neîntemeiată cererea de obligare a reclamantului la plata către pârât a cheltuielilor de judecată efectuate în fond.

Respinge în rest cererea de emitere a ordinului de protecție, ca neîntemeiată.

Menține în rest dispozițiile Sentinței apelate.

În temeiul art. 23 din Legea nr. 26/2024 o copie a dispozitivului se comunică în ziua pronunțării structurilor Poliției Române (DGPMB – Poliția Sector 3 și 4) în a căror rază teritorială se află locuința reclamantului și a pârâtului.

În temeiul art. 23 din Legea nr. 26/2024, dispune comunicarea unei copii a dispozitivului către DEPABD.

Atrage atenția pârâtului că, potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 26/2024, încălcarea oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 12 alin. (1) și alin. (4) lit. a) și c) din Legea nr. 26/2024 și dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Atrage atenția reclamantului că, potrivit art. 19 alin. (3) din Legea nr. 26/2024, respectarea ordinului de protecție este obligatorie și pentru persoanele protejate.

Respinge cererea intimatului – pârât de obligare a apelantului – reclamant la plata cheltuielilor de judecată efectuate cu onorariul de avocat în apel.

Onorariul redus al dnei. avocat Chirca F. Oana-Cosmina, desemnată pentru apelantul - reclamant, în cuantum de 290 de lei va fi suportat din fondurile alocate de Ministerul Justiției.

Constată că dna. avocat Gheorghiu L. Daria-Elena, desemnată pentru intimatul – pârât, nu s-a prezentat în vederea reprezentării, prin urmare nu i se cuvine onorariu de avocat.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 22.11.2024.

PREȘEDINTE
Olteanu Alexandra-Diana

JUDECĂTOR
Bănică Tudor Adrian

GREFIER
Mateescu Cristina